

прочие. Съвременно тури ма и на скрипторието, та когато си свършвах горните работи, аз му помагах и на писване по тефтери и прочие. Още денем ходех и нагоре надолу по работа, сир. по скелята, по гюмруците, по магазини, ведно ходехме, той купуваше, пазареше разните си комисионерски стоки, а аз им удрах марки, това-рех ги на мауни, а от там на гемиите, на вапорите и прочее."¹⁵

През месец август 1848 г. в Цариград стават много пожари и тогава изгаря напълно Камбур хан, което принуждава Рали Мавриди да наеме нова кантора в Бал капан. Скоро след това се жени за една гъркиня - вдовица, но не успява да се съвземе след пожара и през август 1849 г. властите запечатват кантората му. Рали Мавриди притежава и магазина в Браила, която се намира под управлението на брат му Христати Мавриди. В този труден момент той разчита на приходите от нея да стабилизира разклатеното си финансово състояние и изпраща там Костаки със задача да следи отблизо търговските дела. Маринович престоява в Браила почти шест месеца, а когато се завръща през март 1850 г. заварва Рали Мавриди изпълнен с нови надежди - успял да се споразумее с кредиторите си и отново да отвори кантората си в Бал капан. При Р.Мавриди Костаки престоява до април 1851 г., когато със съгласието на своя работодател напуска, защото въпреки големите надежди за възстановяване дейността на фирмата, работата силно е намаляла. Не след дълго Р.Мавриди, заедно със своето семейство, се преселва във Варна, където е един от инициаторите за откриване на българско училище и българска църква.¹⁵

След раздялата с Мавриди К.Маринович работи само седем дни при търговеца Георги Тошкович, от когото научава, че Никола Тъпчилещов търси да назначи опитен писар в кантората си. Благодарение на големия си опит и отлични препоръки К.Маринович е предпочетен сред останалите кандидати и започва работа с годишна заплата от 10 000 гр. Изключителната коректност, проявявана и от двете страни, е в основата на доверието, което съществува между работодател и служител по време на цялата им съвместна дейност. При всички пътувания на Н.Тъпчилещов, негов заместник е управител е Костаки, с правото да подписва цялата текуща документация. От 1853 г. двамата вече са съдружници и много близки приятели, а през февруари 1855 г. Маринович е кръстник на роденото в Истанбул дете на Н.Тъпчилещов - Стоян.

Костаки Маринович се отделя от Н.Тъпчилещов през юни 1856 г., като по това време има вече собствен капитал в размер на 80 000 гр. В дневника не се споменават причините за раздялата, но няма основание да се търси конфликт между двамата, тъй като отношенията им - и приятелски, и делови, се запазват. През октомври същата година е регистрирана фирмата "Н.Д.Минчоолу и Маринович", в която участват търновецът хаджи Николи с капитал 500 000 гр., К.Маринович с капитал 100 000 гр. и шуменецът Петър Николаев с капитал 50 000 гр.

Авторът на фамилиарните бележки е отделил доста място на участието на хаджи Николи в борбата срещу гръцкия владика Неофит. За началото на конфликта от декември 1856 г. Костаки Маринович с нескривано притеснение за хода на съвместните им търговски дела пише: "У Търново бяха две партии, една владишка, която